

فقه سلامت: دلایل جواز جراحی زیبایی

پدیدآورنده (ها) : مشکوری، احمد

حوزه سلامت :: نشریه دانش سلامت و دین :: آذر ۱۴۰۲ - شماره ۶۳

صفحات : از ۱۰ تا ۱۰

آدرس ثابت : <https://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/2111434>

تاریخ داندود : ۱۴۰۴/۰۷/۱۵

مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) جهت ارائه مجلات عرضه شده در پایگاه، مجوز لازم را از صاحبان مجلات، دریافت نموده است، بر این اساس همه حقوق مادی برآمده از ورود اطلاعات مقالات، مجلات و تألیفات موجود در پایگاه، متعلق به "مرکز نور" می باشد. بنابر این، هرگونه نشر و عرضه مقالات در قالب نوشتار و تصویر به صورت کاغذی و مانند آن، یا به صورت دیجیتالی که حاصل و بر گرفته از این پایگاه باشد، نیازمند کسب مجوز لازم، از صاحبان مجلات و مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) می باشد و تخلف از آن موجب پیگرد قانونی است. به منظور کسب اطلاعات بیشتر به صفحه [قوانین و مقررات](#) استفاده از پایگاه مجلات تخصصی نور مراجعه فرمائید.

- فقه سلامت: چرا برخی جراحی زیبایی را حرام می دانند؟
- فقه سلامت: حکم فقهی جراحی زیبایی
- فقه سلامت: دلایل جواز تغییر جنسیت
- فقه سلامت: احکام پیوند اعضا(۳) دلایل جواز قطع عض و از بدن
- فقه سلامت: رویکردی فقهی به جراحی زیبایی
- تحلیل تجربه های زنانه از جراحی زیبایی (مطالعه کیفی دلایل و پیامدهای جراحی زیبایی)
- مدل ساختاری روابط بین تصویر بدنی، باورهای غیرمنطقی و سلامت روان در متقاضیان جراحی زیبایی
- بررسی جواز جراحی پلاستیک در فقه امامیه و حقوق کیفری ایران
- عمل زیبایی و جراحی پلاستیک در ساحت فقه
- فقه سلامت: تغییر جنسیت و دلایل حرمت آن

دلایل جواز جراحه زیبایه

احمد مشکوری^۱

جراحی زیبایی فی نفسه، یعنی به خودی خود و بدون در نظر گرفتن مسائل و عناوین احتمالی دیگر، جایز است.

احتمالی دیگر، جایز است (فیاض. ۱۴۳۴ ق؛ خامنه ای. بی تا؛ صافی گلپایگانی. ۱۳۹۶؛ تبریزی. ۱۴۳۲ ق). این مطلب با کمی دقت بیشتر و با اضافه شدن شرط قصد عقلایی، یعنی به این شرط که انگیزه جراحی مورد تأیید خردمندان باشد، ضرر قابل توجهی نداشته باشد و مستلزم امور حرام از قبیل لمس و نظر حرام نباشد و مانع انجام تکالیف شرعی، مانند غسل و وضو نباشد، در فتوای فقهای بسیاری دیده می شود (صافی گلپایگانی. ۱۳۹۶؛ گلپایگانی. ۱۴۱۳ ق؛ نوری همدانی. بی تا؛ فاضل لنکرانی. ۱۴۲۷ ق).

ان شاء الله در شماره بعد، دلایل عدم جواز جراحی زیبایی را بررسی خواهیم کرد.

منابع:

- فاضل موحدی لنکرانی، محمد (۱۴۲۷ ق). احکام پزشکان و بیماران. قم مرکز فقهی ائمه اطهار (ع). خوبی، سید ابوالقاسم؛ تبریزی، جواد (۱۴۳۲ ق). احکام جامع مسائل پزشکی. قم دار الصدیقه الشهدیه. ص ۳۶۸.
- مصطفوی محمد کاظم (۱۴۱۷ ق). القواعد، مائه قاعده فقهیه معنی و مدرکاً و مورداً. قم. ج ۱، ص ۱۳۹.
- مکارم شیرازی، ناصر (۱۴۱۲۶ ق). القواعد الفقهیه. قم. ج ۲، ص ۳۶-۳۷.
- حکیم سید محسن (۱۴۰۴ ق). مستمسک العروه الوثقی. قم: چاپ افست. ج ۱۰، ص ۱۷.
- الفیاض، محمد إسحاق (۱۴۳۴ ق). الإستفتانات الشرعیه. (بی جا). الكلمة الطیبه. ج ۲، ص ۴۳۷.
- حسینی خامنه ای، سید علی (بی تا). اجوبه الاستفتانات (عربی). ج ۲، ص ۳۷.
- صافی گلپایگانی لطف الله (۱۳۹۶). استفتانات پزشکی. قم. ص ۲۶۷.
- الگلپایگانی، السید محمد رضا. ارشاد السائل (۱۴۱۳ ق). بیروت: دار الصفوة. ج ۱، ص ۱۷۲.

۱. گروه فلسفه و اخلاق سلامت، دانشکده سلامت و دین، دانشگاه علوم پزشکی قم، قم، ایران.
a.mashkooori@gmail.com

در شماره پیشین، به بحث جراحی زیبایی و جراحی ترمیمی و تفاوت آن ها پرداختیم و گفتیم که احکام آن ها را در شماره های بعدی بررسی خواهیم کرد. برای دستیابی به حکم جراحی زیبایی، نخست دلایل حلال بودن آن را بررسی می کنیم.

دلایل حلال بودن جراحی زیبایی

فقیهان شیعی برای اثبات حلال بودن جراحی زیبایی عمدتاً دو دلیل را بیان می کنند.

۱. اصالة الاباحه

همان گونه که در شماره های گذشته گفته شد، اصالة الاباحه از قواعد فقهی بسیار مهم و پر کاربرد و به این معناست که اگر فقیه پس از جستجوی منابع معتبر شرعی، دلیل شرعی برای حرام بودن موضوع و مسئله مورد نظر را به دست نیآورد، می گویند اصل اباحه، یعنی مباح بودن و حرام نبودن اعمال است؛ بنابراین چون هیچ دلیل شرعی معتبری وجود ندارد که حرام بودن اصل جراحی زیبایی را ثابت کند، می گوئیم اصل بر مباح و حلال بودن است و جراحی زیبایی حلال و مجاز است.

۲. قاعده تسلیط

همان گونه که در شماره های گذشته گفته شد، قاعده تسلیط که از قواعد معتبر فقهی است، بیان می کند که افراد صاحب اختیار اموال و دارایی های خود و مجاز به انجام هر کاری با اموال خود هستند، مگر اینکه به دلیل معتبر شرعی از آن کار نهی شده باشد، و گفته شد که به دلیل اولی صاحب اختیار بدن خود هم هستند و مجازند بر بدن خود هر اقدامی انجام دهند، مگر اینکه به دلیل دیگری غیر مجاز بودن آن اقدام مشخص شده باشد (حکیم. ۱۴۰۴ ق؛ المصطفوی. ۱۴۱۷ ق؛ مکارم شیرازی. ۱۴۱۶ ق).

با توجه به دو قاعده فقهی معتبر و خدشه ناپذیر فوق گفته می شود که جراحی زیبایی فی نفسه، یعنی به خودی خود و بدون در نظر گرفتن مسائل و عناوین